

[Finansministeren.]

den Maade, at de Tjenestemandsgupper, som man plejer at kalde Sølvsnorene, faar ca. 2 Mill. Kr. De Tjenestemandsgupper, som man plejer at kalde Guldsnorene og Samraadet, faar ca. 700 000 Kr., og en mindre Tjenestemandsgruppe, Kontoristklasserne, faar ca. 150 000 Kr. Disse Tal er naturligvis ikke saa nøjagtige, saa de kan gives bestemt paa Kroner og Øre, men de viser i Virkeligheden det, som jeg kunde tænke mig, man spørger om fra de forskellige Sider: Hvorledes falder Hovedfordelingen indenfor de store Hovedgrupper af Tjenestemænd? Disse Tal giver altsaa Udtryk for, hvorledes Fordelingen bliver.

Jeg skal til Slutning gøre nogle Bemærkninger om et Forhold, som er behandlet af Kommissionen, nemlig Tjenestemændenes Forhandlingsret og Oprettelse af en Voldgiftsret for Tjenestemænd. Det er et Spørgsmaal, som i lang Tid har været drøftet indenfor Tjenestemandskredse, om Forhandlingsretten var tilfredsstillende, og om der eventuelt burde oprettes en Voldgiftsret. Det vil erindres, at der under det tidligere Ministerium, hvor jeg var Finansminister, i 1926, tror jeg det var, blev oprettet en Voldgiftsret, uden at den var vedtaget lovmæssigt, efter Forhandlinger med Tjenestemændene, men denne Voldgiftsret blev jo ophævet, da der kom et nyt Ministerium i 1926. Hele dette Spørgsmaal har været drøftet i Kommissionen, men Kommissionens Medlemmer har ikke taget Stilling til Spørgsmaalet i den Forstand, at de har bundet sig til de Forslag, der eventuelt vilde komme frem, idet de nærmest har betragtet Opgaven som teknisk. Dog har det vist sig, at man paa eet Omraade har opfattet Spørgsmaalet politisk, og det skal jeg lige gøre et Par Bemærkninger om.

Med Hensyn til Tjenestemændenes Forhandlingsret staar der i den nugældende Tjenestemandlov, at der kan anerkendes to Centralorganisationer. Det var vist ogsaa meget godt tidligere, men for Øjeblikket er der tre Centralorganisationer, og da der kun kan anerkendes to, er Resultatet blevet, at ingen af dem er anerkendt. Det er naturligvis ikke saaledes, at der ikke forhandles mellem Centralorganisationerne og Regeringerne, men det naturlige er jo, at man søger Loven affattet saaledes, at der er Mulighed

for den retlige Anerkendelse, og det foreslaas derfor, at der ikke sættes noget Tal for, hvor mange Centralorganisationer der kan anerkendes, men at det bliver muligt at anerkende dem, der virkelig er Centralorganisationer.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Anerkendelse af Tjenestemandsgupperne har man i Kommissionen fra de to Venstre- Repræsentanters Side, de Herrer Stensballe og Hans Jacob Sørensen, foreslaaet, at disse Anerkendelser blev gjort afhængige af visse bestemte Betingelser. Man har foreslaaet, at Betingelsen for, at en Centralorganisation kunde blive anerkendt, var, at vedkommende Tjenestemandssammenlutning ikke var tilsluttet nogen Organisation, der bestaar af andre end nuværende og tidligere Tjenestemænd, og man har tillige foreslaaet, at det skulde være en Betingelse, at Foreningens Midler ikke kunde anvendes i partipolitisk Øjemed. Dette, at Tjenestemandsgupperne ikke maatte være tilsluttet Organisationer, som bestaar af andre end Tjenestemænd, maa jo formentlig være et Forsøg paa at hindre Tjenestemænd i at staa i De samvirkende Fagforbund. Det forekommer mig, at det ikke er en Opgave, som man bør tage op nu og søge at løse, for jeg vilde mene, det i Virkeligheden kræver en Grundlovsændring. Der staar i Grundloven, at Foreningsretten er fri her i Danmark, og jeg tror derfor heller ikke, man fra Venstres Side kan faa Held til at paalægge Tjenestemandsgupperne noget Baand, med Hensyn til hvilke andre Organisationer de vil slutte sig til. Det tror jeg ikke.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, at man kun kan anerkende Foreninger, naar man har Garanti for, at Foreningernes Midler ikke anvendes i partipolitisk Øjemed, maa jeg sige, at jeg er heller ikke rigtig klar over, hvad man mener dér; men jeg tror, man ogsaa skal være noget varsom med at lovgive paa dette Omraade. Jeg ved ikke, hvad de Herrer, der foreslaar dette, vilde mene, om man vedtog en Bestemmelse om, at alle de, der stod i danske Andelsmejerier, ikke maatte anvende deres Penge i politisk Øjemed. Der kunde maaske være mange andre Omraader, hvor der var Grund til at undersøge, hvordan Folk anvendte deres Penge, men jeg tror, at man